

Ksenija Benedetti, šefinja
Protokola R Slovenije iz Kopra

DAMA, KI DIRIGIRA PROTOKOLU

Ne prenese zahrbtnosti, sprenevedanja, hinavščine, povzpetništva, opravljanja in obrekovanja. »Sem optimistična levinja, nadvse rada imam življenje, uživam pri delu, a sem hkrati zelo navezana na svojo družino.« začne zmeraj skrbno urejena Ksenija Benedetti, šefinja protokola Republike Slovenije, ki je nepogrešljiva na vseh visokih državnih dogodkih in proslavah.

Od leta 2000, ko je postala šefinja Protokola RS, je izvedla več vrhunskih projektov, ki so bili za državo izjemno pomembni. To so na primer: vrh Bush-Putin, srečanje šestnajstih predsednikov srednjeevropskih držav, uradni obisk danske kraljice, španskega in švedskega kraljevega para, srečanje predsednikov vlad držav CEFTA, prireditve ob vstopu Slovenije v EU in še skoraj tristo mednarodnih obiskov doma in v tujini. Je tudi podpredsednica vladnega koordinacijskega odbora za državne proslave. Prav zdaj pa ima zares veliko dela, saj Slovenija predseduje Evropski uniji. Politiki, za katere skrbi državni protokol, so: predsednik države, predsednik državnega zbora, predsednik vlade, predsednik državnega sveta, predsedniki ustavnega, računskega in vrhovnega sodišča, varuh človekovih pravic, bivši predsednik države, kadar tuji zunanji minister obiše Slovenijo, pa tudi slovenski zunanji minister.

Ksenija Mahne se je rodila leta 1965 mami Mariji in očetu Ladu. Bila je njuna nadvse ljubljena, a ne preveč razvajena edinka. Mama, pedagoginja, je bila ravnateljica OŠ Dušana Bordona, Antona Ukmarja in kasneje še OŠ v Luciji, pred tem pa je poučevala likovni pouk in matematiko. Oče Lado, po poklicu strojni tehnik, je bil nekaj časa direktor dela Iplasa, kjer so delali glasbene kasete, čutarice itd. Potem je imel do upokojitve svoje podjetje. Danes sta oba Ksenijina starša že v pokoju, a še zmeraj aktivna in polna življenja. Mama dela z nadarjenimi otroki. Vsako leto organizira tudi tabor Zoisovih štipendistov na Debelem rtiču, oče pa poje pri Hrušičkih

Z mamo Marijo in očetom Ladom pri treh letih, ko so živeli še v Hrvatinih. Ksenija je bila edinka, a pravi, da nikakor ne razvajena.

V osnovni šoli je bila ves čas odličnjakinja, v gimnaziji pa prav dobra. Na sliki v četrtem razredu, ko je imela deset let.

Ko je imela pet let, so jo zaradi rdeče oblekice z belimi pikami nekaj časa klicali Mušnica.

S starši je hodila na počitnice na otok Murter, le eno leto so šli v avtokamp v Fažano, blizu Pule. Tu je bila že najstnica.

Ksenija, tedaj še Mahne, kot študentka muzikologije. Le malo ljudi ve, da je v srednji šoli in tudi kasneje na fakulteti pet let igrala v pop skupini Plexus Solaris, skupaj z dr. Andrejem Marušičem, psihiatrom. Nekaj let je igrala klavir tudi v Hotelu Palace v Portorožu in v Slovenskem stalnem gledališču v Trstu. Leta 1987 je pripravila celo samostojno multimedijsko predstavo. Ksenija Benedetti tudi slika, leta 2004 je imela samostojno razstavo v Avditoriju Portorož.

fantih, ki se trudijo, da brkinske ljudske pesmi ne bi šle v pozabo.

Do njenega tretjega rojstnega dne so živeli v Hrvatinih, potem so se preselili v Koper. »Moja mladost je bila srečna. Prav nič mi ni manjkalo. Bila sem ljubljena in starša sta me vzgajala v odkrito, delovno in odgovorno osebo,« nadaljuje. Mama ji je vcepila resnost, odgovornost do dela, vztrajnost in ji priljubila umetnost. Po očetu, ki je po duši glasbenik, je podedovala veselje in pozitiven pogled na življenje. Ker sta oba starša tudi amaterska slikarja, ni čudno, da slika tudi Ksenija. Dve od njenih platen visita tudi v njeni lično urejeni pisarni na Erjavčevi v Ljubljani. »Čprav sta se moja starša ločila, ko sem že odrasla, me dejstvo, da ne bosta več skupaj, ni pustilo ravnodušno,« prizna. Starša sta, kot zreła človeka, ostala v prijateljskih stikih in za vse večje praznike so skupaj.

»Bila sem zadnja generacija, ki je obiskovala klasično gimnazijo še pred usmerjenim izobraževanjem,« reče z zadovoljstvom. Po maturi se je vpisala na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, kjer je leta 1990 diplomirala iz muzikologije. Po

končanem študiju je leta 1997 pridobila diplomu MBA (Master of Business Administration), leta 1999 pa še diplomu LSPR (London School of Public Relations). Teškoče govori italijansko in angleško.

V letih od 1991 do 1998 je bila zaposlena v Avditoriju Portorož, kjer je kot vodja kulturne dejavnosti pripravljala program prireditev in skrbela za stike z javnostjo. Leta 1998 je postala vodja protokola pri Metropol Group, d. d., kjer je prav tako skrbela za stike z javnostjo in za promocijo podjetja, organizirala različne kulturne in zabavne dogodke, poleg tega pa je izdajala tudi časopis Metropol News. Na mesto šefinje Protokola RS je bila imenovana leta 2000, po objavi razpisa decembra 2003 pa je bila za pet let ponovno imenovana na to mesto. Čprav je v službi vedno »kot iz škatlice«, doma uživa nenaličena, v sproščeni oblačilih.

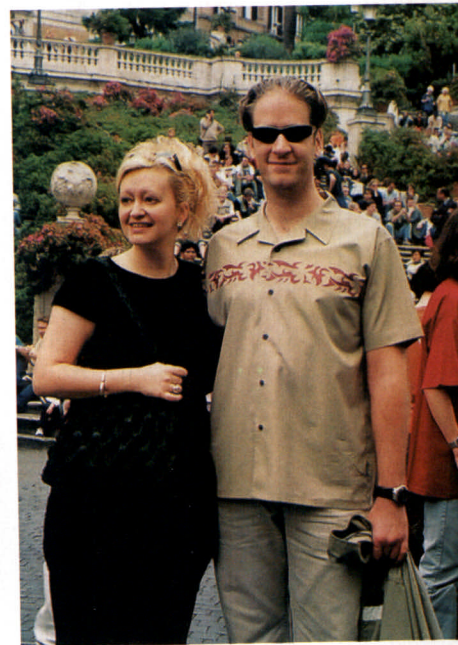
Svojega moža Sandra je spoznala na dva tisoč metrih nadmorske višine, v italijanskih Dolomitih, čprav bi se bila lahko srečala že veliko prej, saj je Sandro stanoval prav nasproti Avditorija, kjer je Ksenija delala. Bila je ljubezen na prvi pogled, ki še traja. Predvsem pa se med sabo spoštujeta in upoštevata. Veliko se tudi pogovarjata. Z možem živita v vrstni hiši na Markovcu, v Kopru. Ksenija se skoraj vsak dan vozi na delo v Ljubljano. V službeno laguno sede med sedmo in osmo uro, v Koper pa se vrača pozno zvečer. Rada spi v svoji postelji in rada je doma. »Če se mi delovne obveznosti zavlečejo, pa vendarle prespim v svojem najetem stanovanju v slovenski prestolnici,« pravi.

Mnoge ženske poskušajo posnemati njeno eleganco. Zapovedana je tudi vsem našim politikom in tistim redkim poli-

tičarkam, ki so v slovenskem političnem vrhu. »Delovni sestanki EU ne zahtevajo tako strogih pravil oblačenja, kot je običaj pri svečanih protokolarnih dogodkih. Zaželeno je, da so moški oblečeni v obleko temne barve, svetlo srajco in primerno kravato, za ženske pa je zapovedan kostim s hlačami ali krilom, lahko v različnih barvah, tudi svetlih. Obvezne so nogavice, tudi poleti, in ramena morajo biti pokrita. Če se že katera odloči za dekolte, lahko seže le do podpazuhe, krilo pa mora pokriti najmanj kolena. Ženske naj ne bi nosile odprtih sandal, ampak čevlje, ki so zaprti vsaj spredaj pri prstih,« pojasni. Seveda pa Protokol ni zgolj oblačenje in lepo vedenje. V protokol ne sodita samo ustrezna garderoba in poznavanje bontona, temveč tudi besedno in nebesedno komuniciranje, protokolarni obedi, priprava prostora, sedežni red, zdravica, protokolarna darila in njihovo izročanje, znanje o izobešanju zastav in uporabi državnih simbolov. Ksenija Benedetti, šefinja Protokola Republike Slovenije, o protokolu že več let predava na enodnevnih delavnicah.

Z možem Sandrom, ki je zaposlen v Casinoju v Portorožu, se je poročila leta 1995.

Šefinja slovenskega protokola je postala med Bajukovo »vladavino«. Na sliki z bivšim poljskim predsednikom Kwasniewskim in dr. Drnovškom.

Fotografije: Osební arhív in Foto Bobo

Z možem rada potujeta in bi veliko več, če bi imela Ksenija več časa. Na sliki sta v Rimu.

Čprav sta se njena starša ločila, vse družinske praznike praznujejo skupaj.

Kdaj najde čas za svoje konjičke, ne vem. Pa vendarle: rada sede za klavir, nariše kakšno sliko na platno, potuje in tudi piše. Tik pred izdajo je njena knjiga, pravzaprav priročnik o protokolu z naslovom *Simfonijske forme*, ki bo kar na petsto straneh razložila vse o pravilih protokola. Morda pa se odgovor za njene številne dejavnosti skriva v enem izmed njenih življenjskih vodil: »Če je želja, je volja, če je volja, je moč.«

Neva Železnik

Italijanski predsednik Napolitano na obisku v Ljubljani. Na sliki skupaj s predsednikom Türkom. Ksenija Benedetti skrajno desno.

